

ZVLÁŠTLIVOSTI JSEM TO!

Státní úřad, 07 září 2022

Vdala jsem se do Vádná. Na zdejší-mi vědomí přijce jsem se zapsala do kursu vědomí. Bylo mi jasné, že to bylo ale to jsem ještě zdaleka netužila, že tady nebude jen vědomí. Lektorka mladinká, trochu zakáklá dává velmi milá. Celkem nás bylo osm. První zrada: jsem jediný, kdo má problém s německým jazykem. Všechny ostatní vědomí jsou buď Rakušáci, nebo sice cizinky, ale v Rakousku již narozené, tudíž perfektně rozumějí zrada: není tu ani jeden zastupce mužského pohlaví.

Ale co, káim si. Nedám se, přeci to nevzdám jen kvůli tátu zatrolenému jazykově bariéře. S heslem všechno jde, jen se musí chtít, studuji látku denně, přesně. Zároveň si dopředu překládám pář nás sledujících kapitoly a vše si ukládám do vhodné zorných tabulek, tabulek, sloupků apod. Samozřejmě s barvíkami pro snadnější zapamatování si. Tak, jak nás to vlastní ušili i ve škole.

Zvážně roznit, podtrhnout a vše jde líc a rychleji.

Vzhledem k tomu, že sedím ve vědomí hned vedle lektorky, je ona tou první, kdo si všimne našich krásk zpracovaných poznámek a udělá chybu "za mě mne přímě ostatními, bys s dobrým vědomím, chvilílit:

Že to jste dělala v Excelu? Ten je ale dost náročný, víte. Ale je to fakt super. To je náš pad, s tím jsem se tu ještě nesetkala.

Protože i ona si ráda věci zpracovává na PC, poprosím mne, zda bych já - která taje mohla objasnit a zda by si něco ode mne mohla zkopírovat pro sebe. O přímě si o všem povídám. Snažím se dlat nenápadnou myšlívku, která jsou poklony a chvíly cizí. Možná zrovna v tu chvíli u mne za vědomí pracovat pud sebezáchovy, kdo vě.

Kdepak, v ten moment se naplňuje jedna přímě: ve vzduchu vědomí - mojí - není víst a temno v dušičkách.

V vědomí - ch dnech mi dává - ony vědomí Rakušáci sakra najevo, že jsem tu nevědomá a nejen tu. Snad jeden vědomí - klad za všechny. O přímě si platím v automatu, umě - stá - na chodbě, kapu - no a po vpití odhazují kelímek do odpadové nádoby ve vědomí.

Ta nejstarší - z klanu se do mne pustí - Že co to tam hájíte - te? Tam to nepatří -! Copak jste ně - etla na automatu, že se přizdně kelímky mají - hájíte do káje u automatu?!

V ten moment mám pocit, že snad špatně rozumím a tak vykáim.

Že vy jste mne snad neslyšela? Seberte to a dejte to tam, kam to patří -!

Vidím rudě, ale snažím se zachovat si chladnou hlavu. Srdce mi tepe 240 za minutu, ještě chvíli a hodím já - ten káje na hlavu.

Náš - stá - končí - přímě - vcházej - lektorka.

Báhem dává - ch dně - situace vrcholí -. Báhem všeluky musí - me - as od - asu odpovědat na otázky a mně se stane, že přikrájí nepochopím a špatně

odpověď-m, a i odpověď-m správně, leďně mecky splácáně, jak se děje!

NežNo jistě, to jsou ti cizinci-přivandrovalci, zadarmo kursy a neumějí- to, chácha, a jině zlá věty.

Dojde to tak daleko, že mě jmu, kterým mi chodil naproti a vidě, jak jsem nešťastně, chtějí podat stěnost u vedoucího kursu.

Nepřistupuji na jeho nabídku a věci si přeměně-m dělá sama. Přeměď zařátkem ranněho kursu dojde za lektorkou a s měm trěpeně-m se jě-svěně-m. Bohužel, ona s tě-m neměně nic moc dělat a vedoucí- je na dovoleně. A tak si přě-kěm - musě-m vydrěet, musě-m to zvlědnout! Ale ta fajn lektorka mi poměně alespoň tě-m, že mne v dalěch dnech jě nevyvolěvě.

Přistihuji se přě tom, že onu přěfku klanu (kředě, mrěavě, se zěm pohledem, nezaměstnaně, asi 52 letě) fakt neměm rěda, a kdybych mohla, vyrvala bych všechny vlasy na hlavě! A taky mne v tu chvě-li hrozně mrzě, že zatě-m jětě stěle neovlěďm jazyk natolik, abych jě- to vě přěkně od plic přěkla a vytmavila. A tak se dalěch tědnech tyhle ěenskě snaě-m ignorovat a nepřě-měho spojení zě-skěvěm v jedně milě spolustudentce, Maře. Nicměně i z ně- cě-tě-m, že se jich bojě- a nechce s nimi přějě-t do přě-měho konfliktu. Sedě-m s ně-potě ve dvojici v tě přěstí kurzu, kterě proběhě na přě-těch. A na těstě- přěvě s moderně- technikou mě; ta nehorě- jedubaba velkě problěmy, takě jě-nezběvě, neě se po přěstěvkěch vějude moěně přě-dit po informacěch a nemě; ěas na nic jiněho.

Po těmch mě-sě-cěch kurs skoněil a jě z něho odejěla jako ěspěně ěě-ětně-, nicměně s naprosto divněmi pocity. Snaě-m se pochopit, proč, co a jak. Pak mi to dojde. Tady přěce věbec neělo o nějakě vlastenectě-, nepřětelskě pocity v podobě rasismu, něbrě o ěplně obyěejnou zěvist. Zěvist vějudypě-tom přěipravenou vyskoěit, bodnout věs zěkeěně do zad. Jsem jětě mladě, měm muě a ěivot přě sebou!

Nicměně, děkuji přěvě věm, těm těm protivně ěenskěm, děkuji věm za to, že jsem teě zas o něco chytěejě-. Protoě jsem se opravdu uěila ze věch sil.

IVANA, hrdě ěě-ětně-